

Det første Ændringsforslag, jeg skal nævne, er Nr. 5, stillet til § 5. Efter Lovforslaget var det Mening, at der skulde oprettes en fælles Gesandtskabspost for Italien og Østerrig-Ungarn, og det skulde være en Ministerresidentpost, om end den paagældende Ministerresident ganske vist kunde faa Titel af Gesandt. Udvalget eller rettere sagt Udvalgets Flertal — for saa vidt som der er et Mindretal, der i det hele ikke er med til at lovgive paa det paagældende Omraade — har ment, at der af Hensyn til Postens Vigtighed og ogsaa i Betragtning af, at det skal være en Fællespost for Østerrig-Ungarn og Italien, er Grund til at lade det blive en virkelig Gesandtskabspost. Som Følge deraf er der stillet det af mig nævnte Ændringsforslag under Nr. 5, hvorefter Østerrig-Ungarn og Italien sættes op i Bogstavorden efter de øvrige europæiske Stater. Naar det tillige er foreslaet, i Stedet for som nu i Lovforslaget at benytte Ordstillingen: Italien og Østerrig-Ungarn, at sige Østerrig-Ungarn og Italien, er det, som nævnt i Betænkningen, fordi man dermed ligesom vil tydeliggøre og fastslaa, at Udvalget gaar ud fra, at Gesandten forbliver boende i Wien, hvor han bor allerede nu. I Forbindelse med dette Ændringsforslag, som jeg herved meget anbefaler til Tingets Velvillie, staar Ændringsforslaget under Nr. 7, hvorved det foreslaas at nedsætte det Beløb paa 192,000 Kr., der er stillet til Raadighed som Opholdspenge for Diplomati, med 4,000 Kr. Idet man nemlig foreslaar, at Gesandtskabsposten i Wien — om jeg for at spare nogle Ord maa bruge det Udtryk — bliver en virkelig Gesandtskabspost, bliver Lønningen 4,000 Kr. større, og for at holde sig indenfor den finansielle Ramme har man foreslaet at nedsætte Opholdspengene med 4,000 Kr. Det er selvfølgelig Mening, som dermed, at Opholdspengene for Gesandten i Wien blive 4,000 Kr. lavere end forudsat i Kommissionens Betænkning. Men i øvrigt er jo, som det udtrykkeligt er bemærket i den af Finansudvalget afgivne Betænkning, Beløbet stillet til Raadighed for Ministeren under eet, saa at han, hvis Pengesurser og andre Konjunkturer maaske skulde medføre, at nogle Forandringer maatte anses for forsvarlige og ønskelige, i saa Henseende er friere stillet, end hvis der for hver enkelt Gesandtskabspost i Loven var fastsat en Sum til Opholdspenge. Det er en Selvfølge, at hvis Ændringsforslaget under Nr. 5 ikke skulde blive vedtaget, vil

Ændringsforslaget under Nr. 7 være taget tilbage, da det ikke er Mening, at den finansielle Ramme skal forandres.

Ændringsforslaget under Nr. 8 er ikke noget stort Ændringsforslag, idet det, som det vil ses, kun drejer sig om, at der af Udvalgets Flertal foreslaas i § 9 at indskyde Ordet „undtagelsesvis“, saaledes at Ordene: „Det kan overdrages lønnet Vicekonsul“ ændres til: „Det kan undtagelsesvis overdrages udsendt Vicekonsul“. Udvalget har ved at sætte Ordet „undtagelsesvis“ ind ligesom villet understrege, at man gaar ud fra, at om det end ikke er Regelen, skal der dog selvfølgelig være en Udvej aaben til, hvor det maa anses for formaalstjenligt, at lade vedkommende Vicekonsul tillige fungere som Gesandtskabskancellist. Jeg finder, som sagt, ikke nogen Anledning til at komme ind paa nogen nærmere Redegørelse for Ændringen, der, som allerede nævnt, er af væsentlig redaktionel Natur.

Som det vil ses, foreslaar man fra Udvalgets Side overalt at benytte Ordet „udsendte Konsuler“ i Stedet for de i Lovforslaget benyttede Udtryk „Fagkonsuler“ eller „lønnede Konsuler“, idet man har ment det rigtigt at holde sig til den gamle Betegnelse „udsendte Konsuler“, om end der hist og her skal bruges et Ord mere, end hvis man anvendte det i Lovforslaget benyttede Ord „Fagkonsuler“.

Idet jeg i øvrigt kan henvise til, hvad der er anført i Betænkningen, maa jeg maaske endnu gøre den Bemærkning, at Udvalgets Flertal finder, at det er heldigt, at man nu har faaet frem til samtidig Lovgivning Spørgsmaalet om Diplomatvæsenets og Konsulatvæsenets Ordning. Det er heldigt navnlig ud fra den Betragtning, som er ret stærkt fremtrædende i Kommissionsbetænkningen, at hvad det drejer sig om, er, at vi faa vort Diplomati ordnet saaledes, at det kan gøre den størst mulige Gavn til Fremme ogsaa af Erhvervslivets Interesser, og at den Opfattelse, som maaske Udviklingen i den senere Tid i nogen Grad har hidraget til at fæstne: at vort Diplomati egentlig er overflødig, ikke er rigtig, men at vi ikke kunne undvære vort Diplomati, ikke kunne ombytte det med Konsulater, at vi derimod ved en bedre Organisation og ved Uddannelse af de paagældende Personer skulde gøre hele vor diplomatiske Repræsentation dygtig til i stigende Grad at kunne varetage Erhvervslivets Interesser i Udlandet. Det er en Selvfølge, at det naas ikke paa een Gang og med Vedtagelsen af denne Lov. Det